

Arrest

nr. 228 643 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 oktober 2019 tot weigering van binnenkomst met terugrijding of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{Quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 25 september 2019 aan op de luchthaven te Zaventem, komende van een vlucht uit Douala, met als bestemming Brussel-Lissabon. Op dezelfde dag dient verzoekster een asielaanvraag in.

Verzoekster is in het bezit van een paspoort van Kameroen, geldig van 4 februari 2019 tot 4 februari 2024, voorzien van een Portugees visum type C afgegeven op 29 augustus 2019 door de Portugese autoriteiten in Johannesburg, geldig van 24 september 2019 tot 17 oktober 2019 voor de duur van 9 dagen. In het kader van het geldig visum wordt een overname gevraagd aan Portugal op 25 september 2019.

Op 2 oktober 2019 is verzoekster gehoord.

Op 18 oktober 2019 hebben de Portugese autoriteiten ingestemd met het verzoek tot overname.

Op 30 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan mevrouw,

Naam: N.

Voor naam: E. S.

Geboortedatum: 15.04.1985

Geboorteplaats: Kumba

nationaliteit: Kameroen

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 II van Verordening (EG) nr 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013.

Overwegende dat betrokkene in het bezit is van een paspoort van Kameroen nr (...), geldig van 04.02.2019 tot 04.02.2024, voorzien van een Portugees visum type C voor toeristische redenen afgegeven op 29.08.2019 door de Portugese Diplomatieke Post te Johannesburg, geldig van 24.09.2019 tot 17.10.2019 voor de duur van 9 dagen;

Overwegende dat betrokkene op 25.09.2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van de Verordening (EU) nr 604/2013 een overname werd gevraagd aan Portugal op 25.09.2019.

Op 18.10.2019 hebben de Portugese autoriteiten het verzoek met instemming beantwoord.

Met betrekking tot de overdracht naar Portugal en de verantwoordelijkheid van Portugal voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Portugal een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Portugal dan in België zou genieten.

Portugal heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Portugese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Portugal een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

Tijdens haar interview op 02.10.2019 heeft zij enkel verklaard dat ze in België verder verzorgd kan worden wat betreft haar zwangerschap en dat België een vreedevol land is.

Betrokkene had een visum voor Portugal en wou naar Portugal gaan. Betrokkene heeft de toestemmingsverklaring betreffende de uitwisseling van gezondheidsgegevens getekend. DVZ zal dus de Portugese autoriteiten inlichten over haar zwangerschap.

Wat de zwangerschap van de betrokkene betreft, kunnen we toch uit het AIDA-verslag afleiden dat de betrokkene als kwetsbare asielzoekster zal worden beschouwd in Portugal. Uit het AIDA-verslag blijkt ook dat de verzoeken tot internationale bescherming ingediend van deze groep prioritair worden behandeld. Betrokkene geeft verder geen redenen aan die haar verzet om haar overdracht naar Portugal zouden kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Portugal er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Portugese autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Portugal en dient zij zich aan te bieden bij Portugese autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Transitcentrum Caricole Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op haar transfer naar Portugal, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In haar enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 28, §3 de Verordening nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), van artikel 13 van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Opvangrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde bepalingen zet verzoekster het volgende uiteen:

“2. De bestreden beslissing stelt dat zij op 25 september 2019 het verzoek tot overname aan Portugal hebben gericht, maar Portugal stemde pas in op 18 oktober waardoor de termijn van artikel 28,§3 van de Dublin III-richtlijn niet werd gerespecteerd.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een overdracht aan Portugal geen schendingen inhoudt. Zij beperkt zich daartoe tot het stellen dat Portugal een volwaardig lid is van de EU en gebonden is door dezelfde internationale verdragen dan België.

De bestreden beslissing stelt voorts dat verzoeker als kwetsbare asielzoeker zal worden beschouwd in Portugal.

Indien verwerende partij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was zij tot een ander besluit gekomen, namelijk dat bij een overdracht naar Portugal, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Nergens vermeldt, laat staan analyseert de bestreden beslissing de omstandigheid dat Verzoeker zwanger is ten gevolge van verkrachting, terwijl zij dit nochtans uitdrukkelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is in die omstandigheden niet meer dan logisch dat Verzoeker niet opnieuw naar een andere lidstaat dient te reizen. Zij heeft namelijk als zwangere vrouw en als slachtoffer van verkrachting dat bovendien de oorzaak van haar zwangerschap is een bijzonder kwetsbaar profiel. Een onderzoek door de bestreden beslissing naar bijvoorbeeld risico op detentie bij overname blijkt niet.

Uit het meest recente AIDA Portugal (relevante passages zie Stuk 2) blijkt bovendien dat:

- (i) Zwangere vrouwen worden opgesloten (zie pagina 43) en dat deze zwangere vrouwen beter dienen te worden opgevangen in detentiecentra (zie pagina 55) alsook voor beter voedsel voor zwangere vrouwen in die detentiecentra. Ook UNHCR deelt de bezorgdheid om systematische detentie van asielzoekers met kwetsbare profielen zoals Verzoeker (zie pagina 99);*
- (ii) Er wordt geen bijkomende steun gegeven bij de asielprocedure aan kwetsbare profielen zoals zwangere vrouwen (zie pagina 54) noch bijkomende procedurele garanties;*
- (iii) Gebrekkige toegang tot gezondheidszorg (zie pagina 86) waaronder ook een gebrekkige toegang tot psychologische begeleiding of mentale gezondheidszorg hetgeen Verzoeker nochtans vanzelfsprekend nodig heeft gezien haar kwetsbaar profiel als verkrachte zwangere vrouw;*
- (iv) Overbevolking in de asielcentra en slechte opvangomstandigheden (zie pagina 16);*
- (v) Er worden geen identificatiecriteria aangewend om asielzoekers aan te duiden als zijnde asielzoekers met bijzondere opvangnoodzakelijkheden (zie pagina 87).*

Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker als zwangere en verkrachte vrouw zal worden, minstens dat er een reëel risico bestaat dat ze zal worden opgesloten. Dat zij in dergelijke gesloten centra bovendien niet deugdelijk zal worden opgevangen. Bovendien riskeert verzoeker niet de correcte steun of bijstand te genieten gedurende haar asielprocedure. Voorts zal zij als zwangere vrouw slechts een beperkte toegang genieten tot gezondheidszorg en geen tot beperkte toegang hebben als verkrachte vrouw tot mentale gezondheidszorg. In de asielcentra zal zij als zwangere en verkrachte vrouw terecht komen in overbevolgte asielcentra met inadequate opvangomstandigheden en riskeert zij niet te worden

geïdentificeerd als een profiel met nood aan bijzondere opvang. Er is dus voor verzoeker een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing die het bovenstaande niet in overweging nam, onmogelijk kon besluiten dat verzoeker als kwetsbare asielzoeker in Portugal zal worden beschouwd of dat zij als prioritair zal worden behandeld. De bestreden beslissing geeft bij haar verwijzing naar het AIDA rapport geen bladzijden aan waaruit haar motivering bovendien zou mogen blijken.

De verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing met andere woorden tot het vermelden van ongefundeerde beweringen maar gaat daarbij een nader onderzoek uit de weg, past dit niet in concreto toe op verzoeker en geeft haar eigen interpretatie weer die niet strookt met de hierboven beschreven bevindingen.

Verzoeker behoort, conform de beschikbare – en hierboven uiteengezette - landeninformatie tot de kwetsbare groep van zwangere vrouwen alsook tot de kwetsbare groep van vrouwen die het slachtoffer waren van verkrachting, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Portugal, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is.

Dat Uw Raad bovendien het volgende heeft gesteld: “De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).”

Er zijn dus wel degelijk structurele tekortkomingen betreffende de asielprocedure, de toegang tot gezondheidszorg, de opvang en de detentie in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. Dat dit een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhaalt en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht. Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken. Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende of adequate opvang in menswaardige omstandigheden, de detentieproblematiek alsook de gebrekkige toegang tot de gezondheidszorg en de weinige waarborgen inzake de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, onderlijnt verzoeker zoals hierboven aangegeven aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een overdracht naar Portugal zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Bovendien had de overheid alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de bestreden beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een overdracht van verzoeker naar Portugal. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij overdracht naar Portugal zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Portugal een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Portugal te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Portugal verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 28, §3 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

3.3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, lid 2 van de Verordening (EU) nr. 604/2013.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

Artikel 12 (2) van de Verordening 604/2013 bepaalt:

“Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Verzoekster betwist niet dat de verantwoordelijke lidstaat dient te worden aangeduid overeenkomstig de Verordening 604/2013 en betwist evenmin dat zij houder is van een geldig visum, afgegeven door de Portugese autoriteiten, doch is van oordeel dat België zelf het asielverzoek dient te behandelen met toepassing van artikel 28 (3) van de Dublin-III-richtlijn. Voormeld artikel bepaalt:

“3. De bewaring duurt zo kort mogelijk en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht uit hoofde van deze verordening is uitgevoerd. Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, duurt de termijn voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek niet langer dan één maand vanaf het tijdstip van indiening van het verzoek. De lidstaat die de procedure uit hoofde van deze verordening uitvoert, vraagt in dergelijke gevallen om een spoedig antwoord. Dit antwoord wordt gegeven binnen twee weken na ontvangst van het overname- of terugnameverzoek. Het zonder antwoord laten verstrijken van de termijn van twee weken staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen of terug te nemen en te voorzien in een passende aankomstregeling. Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, wordt de overdracht van de betrokkene van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zo spoedig uitgevoerd als praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen zes weken vanaf de impliciete of expliciete aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek door een andere lidstaat, dan wel vanaf het tijdstip waarop het beroep of het bezwaar niet langer opschortende werking heeft overeenkomstig artikel 27, lid 3.

Wanneer de verzoekende lidstaat zich niet houdt aan de termijnen voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek, of wanneer de overdracht niet binnen de in de derde alinea genoemde termijn van zes weken geschiedt, wordt de betrokkene niet langer in bewaring gehouden. De artikelen 21, 23, 24 en 29 blijven van overeenkomstige toepassing. »

In weerwil van verzoeksters betoog, volgt uit de overschrijding van de termijn van twee weken na ontvangst van het overname verzoek door Portugal niet dat België bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag. Het zonder antwoord laten verstrijken van de termijn van twee weken staat immers gelijk met aanvaarding van het verzoek door Portugal. *In casu* hebben de Portugese autoriteiten bovendien uitdrukkelijk bevestigd dat zij met de overname van verzoekster instemmen. In de mate verzoekster doelt op het feit dat de vasthoudingstermijn zou overschreden zijn, dient de Raad erop te wijzen dat hij niet de bevoegdheid heeft zich uit te spreken over de wettelijkheid van de vasthouding(stermijn) dat met toepassing van artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet toekomt aan de raadkamer van de Correctionele Rechtbank.

Verzoekster stelt vervolgens dat zij een kwetsbaar profiel heeft aangezien zij zwanger is en slachtoffer is van een verkrachting. Zij verzet zich tegen een overdracht naar Portugal omdat, en zij verwijst hiervoor naar het AIDA-rapport, zwangere vrouwen worden opgesloten in Portugal, geen toegang hebben tot de gezondheidszorg, geen bijzondere opvangvoorzieningen genieten en terwijl er tevens sprake is van overbevolking in de asielcentra van Portugal.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Portugal te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekster erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen

2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekster om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Vooreerst merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoekster omwille van haar zwangerschap, over een kwetsbaar profiel beschikt in de zin van de Dublin-III-Verordening. Verzoekster heeft de toestemmingsverklaring betreffende de uitwisseling van gezondheidsgegevens ondertekend, zodat de Portugese autoriteiten zullen ingelicht worden over de zwangerschap van verzoekster. In de bestreden beslissing wordt dan ook gemotiveerd dat verzoekster door de Portugese autoriteiten als een kwetsbare asielzoekster zal worden behandeld en met de nodige zorgen zal worden bijgestaan.

Waar verzoekster verwijst naar het AIDA-rapport is de Raad van oordeel dat uit dit rapport geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest blijkt. Het rapport, dat in het algemeen handelt over discriminatie, racisme en intolerantie, schetst een overwegend positief evoluerend beeld van de situatie van asielzoekers in Portugal. Een kanttekening werd geplaatst bij de situatie van asielaanvragen die aan de grens worden ingediend. Verzoekster bevindt zich echter niet in zulk een geval, nu zij als Dublin-terugkeerder zal worden opgevangen door de Portugese autoriteiten, hetgeen ook blijkt uit het document van het departement Asylum and Refugees van de Portugese Immigration and Borders Service van 10 oktober 2019. In dit stuk aanvaardt Portugal de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag en worden de Belgische autoriteiten gevraagd om minstens 7 werkdagen vooraf te verwittigen van de transfer, die moet plaatsvinden tussen 9u en 14u en om kennis te geven van datum, tijd en vluchtnummer. Hieruit blijkt de bereidwilligheid van de Portugese autoriteiten om verzoekster op te vangen. Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekster aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Portugal of dat zij zal worden opgesloten. Zij toont in ieder geval niet met concrete actuele argumenten aan dat daar anders over moet worden gedacht.

Ten tweede wordt in het rapport gewezen op het feit dat het enige opvangcentrum voor vluchtelingen gedurende een zekere tijd overbevolkt was omdat tussen september en december 2018 het CAR-centrum wegens renovatiewerken voor een deel gesloten was. Thans is het CAR-centrum terug geopend en is er geen sprake meer van een (over)bezettingsprobleem. Bovendien blijkt uit het rapport dat een aantal asielzoekers werden opgevangen in private woonhuizen, waaruit blijkt dat Portugal de gepaste maatregelen heeft genomen om de overbevolking in de centra te bestrijden.

Ook voor het overige wordt enkel op positieve evoluties en vaststellingen gewezen, zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij om redenen van inadequate opvang- of levensomstandigheden een risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hetgeen zij opsomt onder de punten (i) tot en met (v) kan dan ook geenszins worden gelezen in het rapport in zoverre dat op haar situatie moet worden toegepast. Verder blijkt uit p. 25 en 100 van het AIDA-rapport dat asielaanvragen van personen met kwetsbare profielen prioritair worden behandeld en dat, indien ze worden opgevangen in asielcentra, weldegelijk toegang krijgen tot de vereiste medische zorgen. Ook blijkt uit het rapport, en in tegenstelling tot verzoeksters bewering, dat asielzoekers in Portugal recht hebben op rechtsbijstand, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep (zie p. 28 AIDA-rapport).

Verzoekster maakt *prima facie* niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Portugal zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Portugal, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekster.

Verzoekster stelt hieromtrent dat zij een bijzondere kwetsbaarheid heeft als alleenstaande vrouw die zwanger is en slachtoffer was van een verkrachting en aldus getraumatiseerd is en stelt dat de verwerende partij niet ernstig heeft gepeild naar de verkrachting en dat er dienvolgens geen individuele garanties werden gevraagd naar adequate opvangmogelijkheden in Portugal.

In de bestreden beslissing wordt, omtrent de individuele omstandigheden van verzoekster, onder meer als volgt gemotiveerd: *“Tijdens haar interview op 02.10.2019 heeft zij enkel verklaard dat ze in België verder verzorgd kan worden wat betreft haar zwangerschap en dat België een vreedevol land is.*

Betrokkene had een visum voor Portugal en wou naar Portugal gaan. Betrokkene heeft de toestemmingsverklaring betreffende de uitwisseling van gezondheidsgegevens getekend. DVZ zal dus de Portugese autoriteiten inlichten over haar zwangerschap.

Wat de zwangerschap van de betrokkene betreft, kunnen we toch uit het AIDA-Verslag afleiden dat de betrokkene als kwetsbare asielzoekster zal worden beschouwd in Portugal. Uit het AIDA-verlag blijkt ook dat de verzoeken tot internationale bescherming ingediend van deze groep prioritair worden behandeld. Betrokkene geeft verder geen redenen aan die haar verzet om haar overdracht naar Portugal zouden kunnen rechtvaardigen.”

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat zij had aangevoerd zwanger te zijn. Evenwel verklaarde verzoekster niet dat zij verkracht werd en/of een trauma heeft opgelopen in haar land van herkomst. Waar verzoekster thans verklaart verkracht te zijn is haar verklaring beperkt tot een loutere bewering en blijft ze erg vaag. Verzoekster kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met het feit dat ze verkracht zou zijn, nu zij het zelf niet nodig vond om de verwerende partij hierover in te lichten. Daarenboven wordt gewezen naar het feit dat verzoekster verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Dat geen rekening zou zijn gehouden met haar verklaringen in het licht van een mogelijk kwetsbaar profiel, kan dan ook niet worden bijgetreden. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn in ieder geval op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

Het komt aan verzoekster toe om met concrete elementen aan te tonen dat de verwerende partij haar verklaringen dienaangaande op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beoordeeld, maar zij blijft daartoe in gebreke: zij legt geen enkel stuk voor dat haar beweringen zou kunnen staven, en het loutere feit dat zij blijft vasthouden aan haar verklaringen zonder meer, is niet van aard om aan te tonen dat de verwerende partij in haar geval individuele garanties had moeten vragen van de Portugese asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13

januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Zij wijst dan wel op traumatische gebeurtenissen die haar psychische schade hebben toegebracht, maar er kan niet aan voorbij worden gegaan dat zij één en ander slechts poneert, en niet aantoont. *In casu* klemt dit des te meer nu zij zelf heeft verklaard geen gezondheidsproblemen te hebben. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat Portugal op de hoogte wordt gebracht van haar zwangerschap waardoor Portugal passende maatregelen kan nemen.

Ten overvloede valt ook niet in te zien om welke reden zij een visum vroeg bij de Portugese consulaire diensten terwijl zij tijdens haar verhoor aangaf bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Portugal omdat België een vreedevol land is.

Gelet op het bovenstaande dient *prima facie* te worden vastgesteld dat de verzoekster noch met haar verwijzing naar het AIDA-rapport noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Evenmin toont zij aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke, dan wel willekeurige wijze heeft gehandeld om tot de bestreden beslissing te komen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod op willekeur en de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet, net zomin als een schending van artikel 28 (3) van de Verordening 604/2013 en van artikel 13 van de Opvangrichtlijn.

De Raad stelt ten slotte vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ze niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3.3. Het enige middel is *prima facie* niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. MOONEN